

Kdybych byla květinou, byla bych?

Sabina Trčková

(úvaha)

Sedím v trolejbusu a právě projíždím Novými sady. Oknem bezduše zírám na silnici. V mezírce mezi silnicí a poklopem vodovodního uzávěru roste pampeliška. Probírám se ze zahledění... Pampeliška?! Která květina by dobrovolně byla sužována rozpálenými pneumatikami každý den? Kde malá rostlinka bere sílu růst, když kolem ji obklopuje jen ztěžklý a otrávený vzduch? Kdybych byla touto květinou, BYLA BYCH?

V myšlenkách se obracím k svému životu. Vystupuji z trolejbusu, z té uzavřené plechovky napojené na elektrinu. Stojím na špinavém betonu důkladně ozdobeném vyplivnutými žvýkačkami. Všude kolem dav tlačících se lidí. Ach bože, vždyť my jsme jako ty pampelišky!

A přesto rosteme dál... Věčný pohyb neustává a Život plyne. Snad pampeliškám ke stáru zbělají vlásky a odlétnou s větrem někam do dálky, do lepších sadů...

Kdybych byla květinou,
byla bych to jedinou.
A byla bych orchidejí,
protože tu lidi nejlí.

To dá rozum přeci,
že špenát jedí šneci.
A takovou kopretinu,
využijí děti pro hru.
Jestli rád mě má či nemá,
neví žádná kopretina.

A proto...
Kdybych byla květinou,
byla bych tou jedinou.